

Comentariul poeziei Camasile scrisa de Grigore Vieru - prima parte

Capodopera a liricii lui Grigore Vieru este considerata, pe drept cuvânt și poezia "Camasile". Aparută în volumul "Numele tau" (1968), ea este receptată ca un strigat de durere, dar și de alarmă împotriva războiului nedrept, împotriva morții. Creatia se circumscrie în tema preferată a autorului, ce ar putea forma un voluminos ciclu, al Mamei.

În cele trei strofe inegale ca număr de versuri, mama este simbolul dorului și al speranței românești, devenite scut de apărare împotriva oricărei dezlanturi inumane. Poetul resimte ranile războiului pustiitor, pentru că lui însuși anii fragezi i-au fost marcați de absența tatălui, ucis pe front. În conștiința sa, "soarele este cel din urmă ranit al celui de al doilea război mondial, pe care 1-a văzut "ridicându-se deasupra jalei înlacimate a milioanele de oameni și de copii". Poezia "Camasile" transmite durerea, jalea neostoită a mamei nemângaiate. Motivul cheie îl constituie războiul - acest flagel care 1-a secerat și pe feciorul drag al acestei femei. Pentru mama îndurerată, timpul pare a nu mai fi alcătuit din trecut prezent și viitor. Totul se contopește într-un singur moment cel actual, al așteptării fără margini. Viitorul pe care ea și l-ar dori rămâne o stare de spirit vag conturată.

Primul vers, reluat apoi la mijlocul poeziei, este construit dintr-o propoziție simplă, succintă deci, în care verbul inițial "a fost" ar părea să ne conducă spre un basm cu un Fat-Frumos, și cu o zână bună. Dar substantivul "război" pe care cade dur accentul, generează imediat o atmosferă de gravitate.

Legătura peste timp cu cei căzuți - de regulă tineri - pe câmpul de luptă, este realizată de poet prin ceea ce se mai păstrează în lada amintirilor amare: "camasi vechi, mai noi". Autorul da, astfel, evenimentului evocat un fior duos de intimitate familială. Saptamana de saptamana, sambata de sambata aceste simple camasi de bumbac sunt mereu și mereu spalate la izvorul ce-si aduna firul si din lacrimile nesecate ale maicutei.

"De ani prea lungi de-a randul", mama, trimisa de dor si nadejde, cu camasile "in poala", isi indreapta pasii spre limpezile unde ale izvorului natal, imaginate ca o fermecata apa vie ce poate reda viata celor tineri, buni si drepti. Cu toate ca "De cat au fost, ah, La izvor spalate S-a ros acum uzorul Si alb, bumbacul S-a rarit in spate", cu toate ca n-au mai fost imbracate de multa vreme, mama simte ca straietele feciorului ei trebuie sa fie, in fiecare moment curate. Rabdarea i se altoieste pe o statornica speranta de acea nu se lasa prada disperarii.